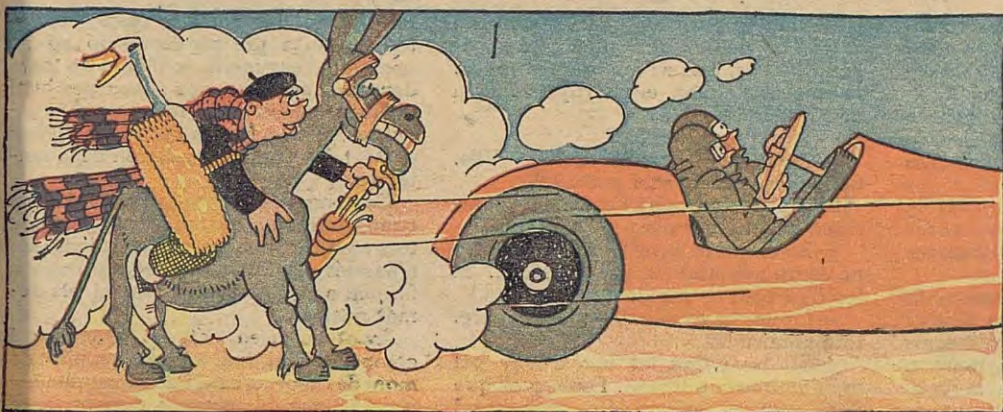

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL PROGRÉS

per CASTANYS

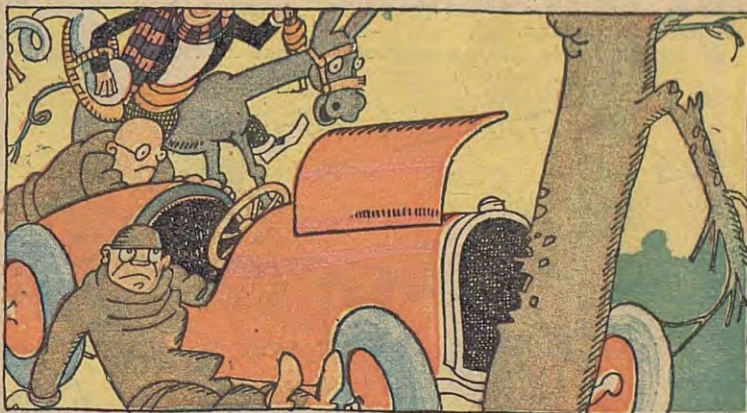
Tranqui i satisfet, en Ton anava a mercat a cavall del seu ruc. De sobte, però, va passar un 40 H. P. furiat com una bala i el ruc es va esverar i en Ton s'hi tingué d'arrapar fortament al coll per no perdre l'equilibri i caure de nassos a terra.

En Toni el ruc quedaren envoltats en un núvol de pols que no els deixava respirar.

Quan l'auto hagué passat, en Ton va maleir el progrés i tots els vehicles que feien pols i corrien d'aquella manera.

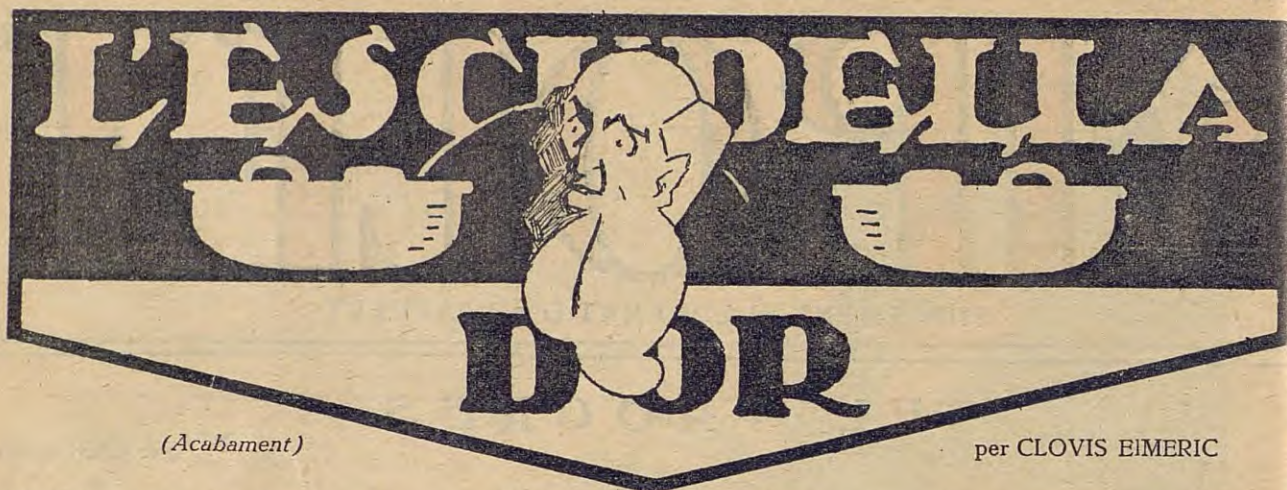
Però quan, uns metres més enllà, en Ton veié l'auto incrustat en un arbre i els ocupants que es queixaven asseguts a la cuneta, va tenir una gran alegria i es va burlar de la ciència llur.

— Tanmateix, no hi ha com anar en burro! — exclamà. Però no havia avançat encara dues passes, quan el ruc va ensopegar en una pedra i en Ton, el cistell i tot el feto que portava, rodolaren per terra, quedant estesos al mig de la carretera.

Aleshores fou quan en Ton comprengué que si enant a poc a poc també s'ensopegava, era preferible córrer. I va llorar el progrés.

(Acabament)

per CLOVIS EIMERIC

La brama de la seva pobresa, corregué per tots els llogarrets, i altra volta els marxants hi anaren per veure l'escudella, tan lluent com sempre.

Però seguien oferint-ne tan poca cosa que com que la mare i la filla no tenien ja altra eina per cuinar, no gosaven a desfer-se'n.

— Si la paguessin millor, — feia la mare, — podríem comprar una escudella de terrissa, i el reste, l'esmerçariem en queviures.

Però els marxants, tot era rascar la escudella, fer provatures amb àcids i rebaixar la naturalesa del metall, sempre amb l'esperança que la mare, a la fi, acabaria per vendre-la al preu que ells desitjaven.

Heus aquí, però, que un dia, tornà a passar aquell pobre d'altre temps, que s'havia deixat l'escudella oblidada. L'home en portava una altra que de tan lluent semblava un mirall.

Ni la mare ni la filla, reconegueren

— L'única que ens queda, encara no és ben bé nostra, sinó d'un pobre per l'estil de vós, que va fer-se unes sopes, ja fa temps, quan erem riques i se la deixà abandonada...

— Si la poguéu veure?

— Per què no? — féu la mare. — Vés, filla meva, al rebost, i porta-la!

El captaire examinà l'escudella, somrigué i acabà per dir:

— Es clar! No la volen perquè l'aram no és un material de gaire valor... Si fos d'or com la que ducl!

— La vostra és d'or? — féu la mare, tota admirada.

— Sí, però tinc fet vot d'anar pel món amb tota pobresa. I sabeu el que faré? que us deixaré la meva a canvi de la vostra. I si tornen els marxants, que estic segur que tornaran, demaneu un preu alt, car veient-la d'or, la pagaran sense protesta. Però no els digueu que jo l'he canviada, sinó deixeu que ells facin el seu fet.

— Mireu, marxants... Nosaltres no tenim temps per perdre... Jo sé bé prou que l'escudella és d'or, i no us la donaré si no la pagueu el seu pes just!

Els marxants varen mirar-se. Tot seguit cregueren que la dona s'havia ben enterat del preu, i sospitaren de si mateixos.

Començaren a barallar-se i Déu sap com haurien acabat, si el més gasiu de tots resolts a quedar-se l'escudella, no n'hagués ofert una cantitat crescuda a la qual no gosaren d'arribar-hi els demés postors.

Aviat restaren entesos venedora i comprador, el qual entregà un pilot de monedes d'or, a canvi de la segona escudella, que ni varen contrastar amb els àcids. Bé prou que la tenien contrastada i que se la sabien de memòria!

Mare i filla, amb aquell or pogueren començar la seva situació, i els marxants cobejosos tots i cada u de la joia, sortiren amb el propòsit de fer-se amb ella, en la forma que fos.

En arribar a un camp desert, s'abraonaren contra el company comprador i li prengueren l'escudella, després de nafrar-lo cruelment. El grup també seguí barallant-se, fins que un dels marxants, més fort que els demés restà guanyador i amo de l'escudella, que portà a vendre a un jueu de ciutat.

Aquest corregué a contrastar la joia i quin enuig en comprovar que, en efecte, era d'aram, de manera que considerant que el volien enganyar, denuncià a la Justícia el marxant, el qual pagà amb una tongada llarga de presó la seva cobdícia.

La mare i la filla, amb l'or obtingut, referen la seva fortuna, i no oblidaren mai el captaire, del qual saberen més tard, que era un missatger del Senyor, per premiar la virtut de la caritat, tan sincerament practicada per la mare i filla, el qual, el primer cop deixà una veritable escudella d'or i la segona vegada, d'aram, per tal d'enganyar als traidorots marxants.

al captaire i quan ell els demanà aolliment per fer-se, com l'altre vegada, les seves sopes, li hagueren de fer present que eren tan pobres, que si tenien foc, era perquè el bosc donava la llenyeta de franc, però que no tenien sal ni oli, ni ombra de blat a casa per fer pa...

— Això rai! — exclamà el pidolaire. — Jo sé fer unes sopetes amb rosegons que els àngels hi canten! Veureu... Les provareu amb mi...

I l'home després de beneir els rosegons que portava, els anà trencant a molles, que posava a l'aigua de la caldereta ja engalzada en els tres peus.

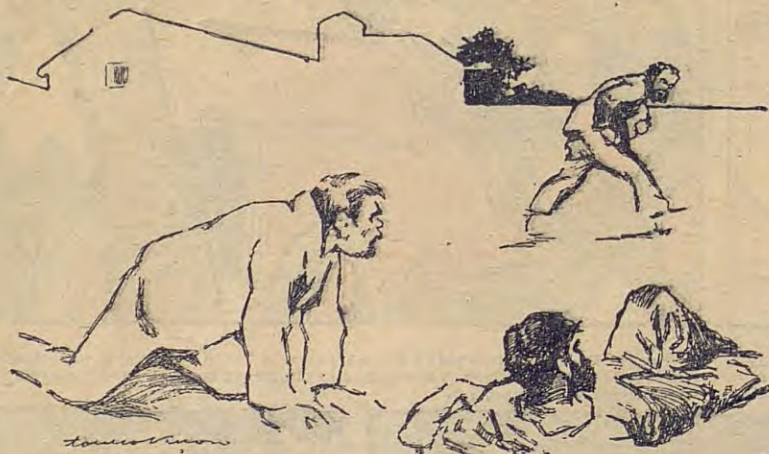
— Es cosa de l'escudella, compreneu? No en teniu cap vosaltres?

Escudella per escudella, encara que la segona fos d'aram igualment, no hi perdien en el canvi, ans al contrari, guanyaven el dret de vendre sense cap preocupació perquè la caldereta ja era ben seva.

Fora el pobre, tornaren a venir els marxants, refiant-se sempre de fer un bon negoci.

— No hi entenen les dones... Elles ni sisquera saben que és d'or puríssim de la llei més alta... Guanyarem el mil per cent!

Quan trucaren a la portada la masia buida, la mare reconegué aquells marxants entestats en voler comprar una peça, que ells mateixos deien que no tenia cap valor.

Unencontre afortunat

Dibuixos d'En CORNET

per En CARLES SOLDEVILA

Brown Smith després de provar diversos oficis, des de pintor de parets fins a rentador de vaixelles en un restaurant de tercer ordre, es trobava sense feina i el que encara és pitjor, sense un centau a la butxaca. Va seure en un banc del passeig de Denver i va fer mentalment un examen de consciència. En el magatzem inexaurible de projectes que combina tothom que va fent tomballons pel món, en va trobar un que li va semblar menys descabellat que els altres. A Hollywood, la Mecca de la cinematografia, recordava de tenir un antic company de col·legi, Will Belcher que exercia una vaga funció administrativa en la *Film Californian Corporation*. Li demanaria feina: heus ací el que faria. Va alçar-se, tot radiant d'haver trobat a la fi un objectiu enraonat. No haver-hi pensat abans! Amb pas abrivat i elàstic, talment com si a l'estómac hi dugués una magnífica combustió nutritiva, va començar de caminar cap a l'estació del carril. Tot caminant, de cua d'ull va mirar la seva figura reflectada en els vidres d'un aparador. No estava tan malament com podria témer! Adhuc trobava que els seus vestits, gràcies a la cura amb què sabia tractar-los, li donaven un aspecte infinitament superior als seus mereixements.

poder pujar al tren, perdia una col·locació segura.

L'accés a l'estació era públic. No li calia cap meea de bitllet. Smith, d'esma, va plantar-se al moll i d'esma,

quan va arrencar el tren s'hi va enfilar. Automatisme de desesperat! Impulsos d'un inconscient tórbo!

Mitja hora després, una figura alta i ombrívola va obligar Brown Smith a desviar la vista del paisatge magnífic del Colorado. Era el revisor.

— *Tickets, please* (els bitllets, si us plau).

— No en tinc, va fer el viatger de contraban, però negligentment, va afegir, sóc redactor del *Daily News* de Nashville...

— Mostreu-me el vostre carnet de redactor.

— Noi, me l'he deixat a casa. No el duc.

— Aleshores, no teniu altre remei sinó pagar el bitllet... com no sigui que el director del vostre diari que justament viatja en aquest mateix tren, us reconegui.

Atravessant el corredor que relliga

els vagons de tots els trens americans, ell i el revisor varen anar a trobar l'opulent director del gran rotatiu *Daily News*.

Malgrat l'aplom que dona una existència ruda, Smith estava pàlid i amb els dits convulsius rebregava la vora de la seva jaqueta.

— El senyor — feia el revisor amb un lleu accent irònic — pre'én ésser redactor del *Daily News*, però no porta cap document que ho acrediti.

El director va clavar una mirada interrogativa en el rostre del pobre Smith i... vacil·là un segon.

— Voleu que respongui de la seva identitat? — va fer a la fi amb to joial. — Doncs, en responc! Aquest minyó que veieu aquí és Huc Fontaine, un dels meus reporters més fins i infatigables. — I tot fent aquesta declaració, va alçar-se i va donar uns copets amicals a l'esquena de Brown Smith que va cuidar de desmaiar-se davant l'èxit inesperat del seu truc.

Un cop arribat a Hollywood, en saltar del seu vagó, va veure el director del *Daily News* que saltava del seu *sleeping* i va cuitar a acostar-s'hi.

— Mai no podré pagar-vos el servei que m'heu fet.

— Quin servei? — va fer el director.

— Havent-me reconegut com a redactor del vostre diari!

— Ah, però és que no sou redactor del *Daily News*!

— Què dintre he de ésser!

— No? — va fer l'altre abaixant la veu i agafant Smith pel braç — doncs, jo tampoc no sóc el director. Només duc un bitllet de lliure circulació lliurat a nom seu i íntegrament fabricat per mi, amb aquests dits d'artista. Quan el revisor us ha presentat he passat un pànic terrible que no m'esguerréssin el marro!

CARLES SOLDEVILA

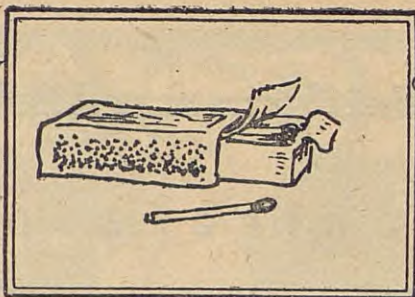
En arribar a l'estació i veure les finestretes del despatx de bitllets, automàticament van extingir-se els seus entusiasmes. Amb què pendria bitllet? Va palpar les butxaques amb una fúria estúpida, talment com si la pressió dels dits pogués provocar-hi algun miracle. Inútil! la seva desesperació no tenia límits. Davant aquest obstacle Brown Smith, va creure més que mai en la bondat de la seva pensada: si feia cinc minuts comptava que a Hollywood fóra qüestió d'arribar i molde, ara ja li feia l'efecte que, per no

La nit de

Novela per

• DIBUIXOS DE

Sant Joan
Clavis Eimeric!
J. G. JUNCEDA

(Continuació)

taves què feia l'oncle a la font de l'Avellà, no t'enganyés i et digués la veritat, perquè la veritat ha de dir-se sempre... Què podia passar? Que no me'l deixessis venir? No ho esperava, però la teva negativa no m'hauria deturat en els meus propòsits. L'empenta estava ja donada. Però també li vaig recomanar que si tu no feies la pregunta, que callés, i ha sabut complir com un homenet. No el renyis pas!

— Què he de renyar! No m'hi hauria pas oposat! I què penses fer?

— Com que ja tenim Sant Joan damunt, i les terres comencen ja a estar assedegades, rompre un dia el tou de terra que clou el pas del bassot a la sèquia, i deixar que l'aigua, saltadora com una cabra i enjogassada com un cadell, amari els camps que semblaven maleïts, i sobre els quals no pesava altra maledicció que vostra deixadesa i el vostre endormiscament... Ara tindreu millors collites, i treureu profit d'una aigua que es perdia perquè si, com si fos una cosa sense estima! Malaguanyada! Va fer-me una pena descobrir que no us recordàveu d'ella!

— Es que tu has vist molt!

— Sí i no... En el fons, és que vosaltres, entregats a la rutina, no heu volgut veure... Quantes revistes agrícoles no t'enviava jo des d'Amèrica, amb exemples gràfics! Quin cas n'havies fet tu ni els demés pagesos?

— Oh! Ja en parlàvem! Només que cap no volia ésser el primer de fer proves! «Nosaltres sempre ho hem vist així — diem — i morirem fent igual», i d'aquí no ens treien! Els «ninots» els guaitàvem, però dels escrits, molta cosa no l'enteníem...

— I el mestre?

— Ja ens movia brega, dient-nos ignorants... Però, nosaltres li responíem: — Com que vós no sou el que s'ha d'ajupir damunt la terra, tot ho trobeu pla! — I l'home, cansat de predicar endebades, girava full. Cal fer-li justícia.

— Vosaltres, sempre descreguts. Desitjo arribar a deixondir el vostre esperit, treure-us aquest mal llevat dels costums, closos a tota innovació...

— Si no prediques amb l'exemple, no en sortiràs pas...

— Ja ho estic fent! Feta la sèquia, creus tu que no tindran fe en mi?

— Si cada reforma que pensis in-

troduir l'implantes tu mateix, per les teves pròpies forces, sí. Si la reforma l'han de fer els altres, corres el perill de restar sol per tota la teva vida... Sol del tot, no, perquè em tens a mi, però dos homes són tan poca cosa!

— Un Home, veritat que era el fill de Déu, va trasbalsar la terra... Jo m'acontentaria amb trasbalsar aquest poble. El Senyor va trobar dotze apòstols, i jo amb un em donaria per satisfet...

— Guaites massa amunt! Nosaltres som d'argila!

— No pas l'ànima!

En Feliu acotà la testa. No sabia quin argument oposar a la dita del seu germà.

L'Esteve, per trencar el to massa seriós de la conversa, que si reflexava els seus somnis, no responia al seu natural xalest, provà de canviar el tema.

— El diumenge abans de Sant Joan podríem obrir l'aigua. No et sembla, Feliu?

— Quina sorpresa al poble quan sàpiga que les terres altes de l'Avellà tenen aigua en abundor!

— Mira; tu engipona't de manera que hi facis anar la gent... Pren qual-sevol excusa... Diga'ls que després de la missa jo els vull ensenyar una cosa nova, i que vagin cap a la font de l'Avellà. Jo, que ja hauré oït la missa

primera, seré ja al tros, i tot plegat serà cosa d'uns quants cops de picot i d'unes quantes palades de terra. Quina festassa tindrà aquest any el Sant Baptista!

— Ja ho pots dir!

— Vu! que hi vingueu tots... Adhuc els menuts! Que comencin a sentir l'esperó d'ésser útils a l'humanitat!

— Vindran! El meu Blaiet ha d'estar per força al costat teu... També li pertoca quelcom de glòria...

— La meitat justa. Ha treballat tot el que bonament podia, el mateix que jo... I quin nom li posarem al canaló, vosaltres que a tot hi poseu nom?

— El que tu vulguis!

— No! El que bonament surti del poble! Són els noms més encertats... El primer que donà nom a Forest, poso per cas, era un savil! Una terra aspre, eixuta, que si aigua té és dolenta, que viu sempre a mercè de vents i assolellades... No trobes que hi cal bé el nom de «Forest»?

— Com et sembli... Per més que jo sigui el gran, a casa, ja ho saps, hi manes tu. Però pensa que el diumenge se'ns ve al damunt...

— Ja ho sé...

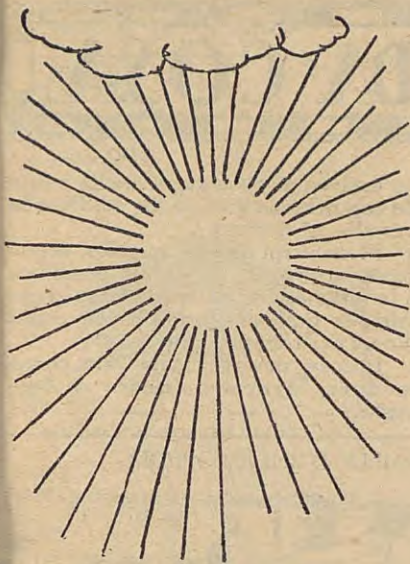
— Demà jo parlaré a la gent...

— I jo aniré amb en Blaiet, a acabar d'arrodonir la tasca nostra. Ja avui saré al mestre que el noi farà «campana».

— Entesos.

I els dos germans, satisfets mútuament, donaren per resolt el seu pla.

VIII

Des de l'abril que no havia plogut aquell any. Els raigs de que parla l'adagi català pel mes de maig, s'havien tornat aiguapoll. Res més que un sol estavellador, que blaïa les pedres, escalivava el blat gronxoladís i atabiava l'aigua mateixa de l'Avellà, que de costum sortia fresca com una rosa.

Tot l'espai, amarat de calitja, semblava empolegat per una polseta fina que esfumava les llunyanies. Pins i alzines, borrosos, arriçaven el crestat de les muntanyes amb una línia tremolosa i imprecisa, i a les pendents de cara al sol, als solells empedreïts, els quers

L'Esteve, amb en Blaiet i la Rosalia, que no havia volgut restar a casa, s'havien llevat a punta de dia per anar a oir missa, com a primera providència, i en sortir del temple havien corregut cap a la font de l'Avellà.

Tot seguit, refiats que el Senyor no els tindria en compte aquell petit treball fet en diumenge, començaren a aprimar el gruix de terra que deturava el curs de les aigües embassades.

En Feliu també havia anat a missa per a poder estar lliure a l'hora en què el poble havia d'anar cap a la font. Tots li feien preguntes:

— I doncs? Què serà això, Feliu?

— Quan hi sigueu ho veureu!

— Ens ho voleu fer guiar!

— Si us ho deia abans ja no tindria gràcia... On fóra la sorpresa?

— Però mira que fer-nos anar a la font de l'Avellà, aquell ermot, que si vols encarregar-te de pagar la contribució seva te'l regalo!

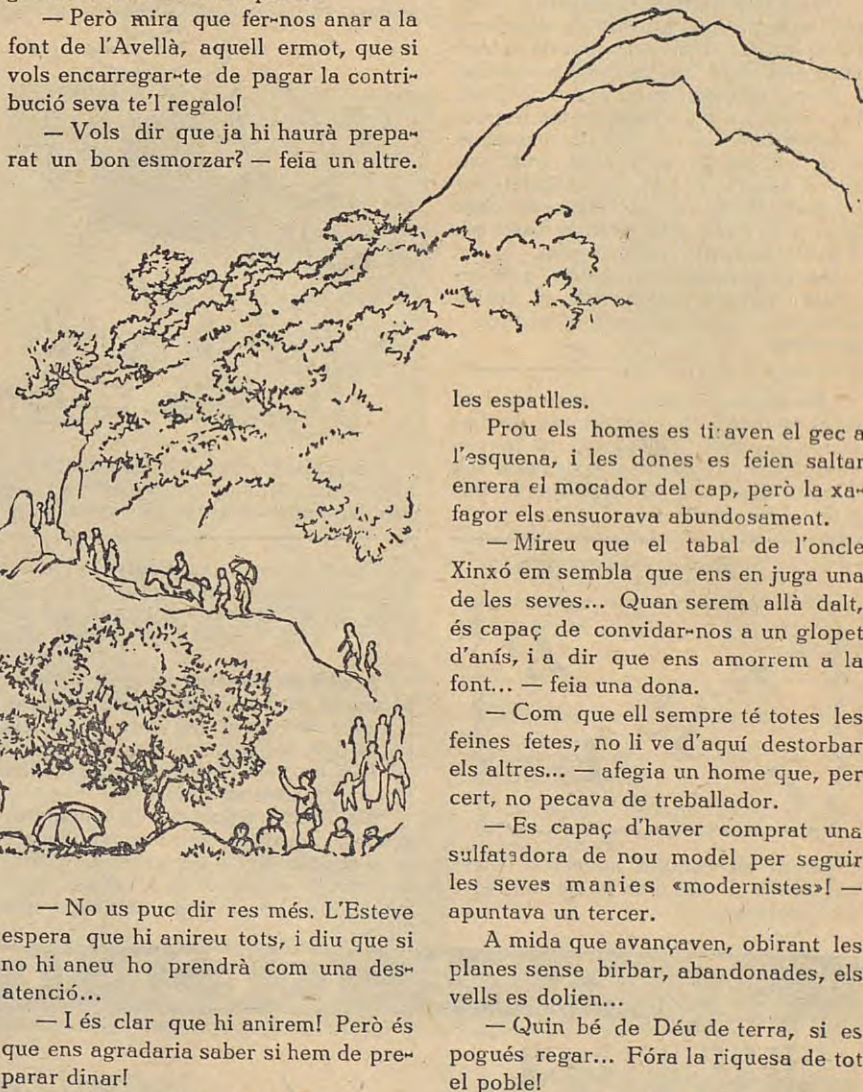
— Vols dir que ja hi haurà preparat un bon esmorzar? — feia un altre.

respecte a com s'ha de treballar la terra... Ell està per moltes orgues! Com que ja té fets els diners!

— Ell ha corregut món i ha vist coses noves... — féu en Feliu, que no volia que discutissin els mèrits del germà...

— En fi... Ja veurem quina en porta de cap l'«americano»!

Acabada la missa major, amb els cants del poble, i amb la senzillesa del sermonet rural i on l'ànima, orfe de distraccions de la vista, sembla que s'acosti més al Senyor, tal vegada perquè les imatges, velles, corcades, descolorides, ens semblen més de creació divina, tota la gent bona i sana de Montbríó empena el camí de la font, sota la roentor del sol, que embutllava

les espatlles.

Prou els homes es tiraven el gec a l'esquena, i les dones es feien saltar enrera el mocador del cap, però la xafagor els ensuorava abundantament.

— Mireu que el tabal de l'oncle Xinxó em sembla que ens en juga una de les seves... Quan serem allà dalt, és capaç de convidar-nos a un glopet d'anís, i a dir que ens amorrem a la font... — feia una dona.

— Com que ell sempre té totes les feines fetes, no li ve d'aquí destorbar els altres... — afegia un home que, per cert, no pecava de treballador.

— Es capaç d'haver comprat una sulfatadora de nou model per seguir les seves manies «modernistes»! — apuntava un tercer.

A mida que avançaven, obirant les planes sense birbar, abandonades, els vells es dolien...

— Quin bé de Déu de terra, si es pogués regar... Fóra la riquesa de tot el poble!

— Ja ho podeu ben dir! — observava un altre. — Hi tinc dos boscos que, si hi hagués aigua, els hauria tallat faria ja mitja centúria! Però és una terra dolenta, dolenta, que no paga el treball d'ajupir-s'hi!

(Continuarà)

pissarroos rel·luïen com si fossin d'argent bruni.

Els verds eren cridaners de la vora i confosos de lluny, i tot el terme, amb les planes on zumzejava el blat, semblava clapat d'or. La mateixa terra resseca havia pres un to d'ocre, que es confonia amb les tiges bellugadisses del blat, augmentant encara més aquella impressió de llum i claredat.

— No us puc dir res més. L'Esteve espera que hi anireu tots, i diu que si no hi aneu ho prendrà com una desatenció...

— I és clar que hi anirem! Però és que ens agradaria saber si hem de preparar dinar!

En Feliu esclafi una riallassa.

— No, si no us estalviareu les trumfes ni les cols! Res de menjar! A menys que us plasquin les glans.

— Pesta! Pels garrins!

— També és un acudit fer-nos anar tan lluny... I a ben segur que serà una tamborinada d'aquest plaga d'oncle Xinxó, que totes se les pensa per fer-nos riure!

— Deurà voler-nos fer un sermó,

UN RETALLET DE CADA COSA

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Una dama de Baltimore perdé en un ball una preciosa pulsera de diamants i sospità que li havien robat de la butxaca de l'abric, on la tenia guardada.

Anys després, revessos de fortuna, la portaren a guanyar-se el pa, fregant rajoles, i un dia, en fer a trossos un abric vell per fer-ne baietes, trobà entre el folro i la tela, el braçalet que cregué robat. En tots els seus mals temps, no sabé que tenia a casa els 3.500 dòlars que valia la joia.

De la pròpia sort, molts que es creuen pobres serien rics en certes ocasions si les sabessin descobrir i aprofitar.

Ma corona està en el meu cor i no en el meu cap. No és ornada de diamants ni pedreria de l'Índia, ni la veu ningú, perquè se'n diu alegria i és d'una manera que hi ha pocs reis que la tinguin. — SHAKESPEARE.

LLETRES ESCAMPADES

Tenint en compte aquestes lletres cal trobar el nom d'un poble del Nord de Catalunya.

Deia un home molt ric a Joan Bright:

— Però, no sap vostè que jo valc un milió d'esterlines?

Al que respongué pausadament Bright:

— Ja ho sé, senyor, i també sé que és tot ço que vostè pot valdre.

TRENCA CLOSQUES

Aquest pagès està esperant sis amics que són molt prop d'ell i no els veu. Veïem si vosaltres els sabeu veure

L'any darrer més de dotze mil joves d'ambdós sexes, s'han presentat als estudis d'Hollywood — la ciutat del cinema — amb l'esperança d'ésser *fil-mats*...

Arribà un moment en què hotels i pensions de família eren tots ocupats i molts tingueren de dormir en els parcs dels voltants.

Tots es creïen fotogràfics i escollits per un gran esdevenidor!...

Els directors dels estudis cinematogràfics, no sabent com desempallegar-se d'aquella colla de sol·licitants importuns, feren posar en els diaris i per les cantonades, anuncis notificant que

no estaven disposats a rebre la visita de cap persona que no fos sol·licitada per ells prèviament.

El municipi de Los Angeles, degué repatriar prop de dos cents candidats a la fortuna, que en la confiança d'enlairar-se ràpidament no s'havien endut diners per retornar a llur país.

I pensar que als Estats Units com a tot arreu, l'agricultura manca de braços!...

FULLS D'ENCICLOPEDIA

Es un peix que es cria i es pesca en les mars del Nord. Quan després d'un llarguissim viatge, arriba a la nostra terra, està tan aixafat, que probablement si els seus germans peixos de les mars Nòrdiques el veiessin, no el coneixerien.

Com tothom sap, el bacallà és un peix mengívol. La gent abans de coure'l o de menjar-se'l esqueixat, el posa en remull algunes hores i per obra i gràcia d'aquesta remullada, el bacallà s'estarrufà una mica i perd la intensíssima salabor que posseïx abans del bany. Molta gent el cou degudament acompanyat d'una colorida samfaina de tomàquets i pebrots o bé el fa esqueixat o en bunyols de farina.

El bacallà és un gran element per condimentar àpats quaresmals de dejuni amb abstinència. El bacallà és molt apreciat en tots els països i ben rebut a tot arreu amb tot i no saber esperar. Encar que segons diuen els savis, el bacallà es troba en les mars del Nord, nosaltres si volem trobar un bacallà no tenim més remei que anar a la bacallaneria.

En les bacallaneries més modernes, aprofitant la forma extra-plana dels bacallans els tenen arxivats en uns classificadors americans amb el corresponent número d'ordre el qual permet una major exactitud en la comptabilitat i una major rapidesa en el servei al consumidor.

SALOMÒNIC

GRAN CONCURS

N.º 249 — Lluís Ardiaca

M.º 250 — F. Marinella

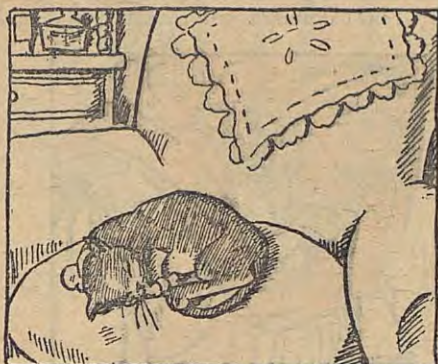
N.º 251 — Jaume Rovira

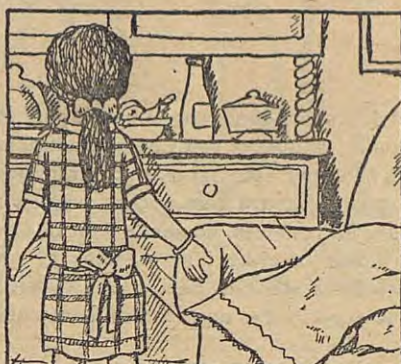
N.º 252 — Feliu Lluch

Rodolins incomplets

L'aixugamà

A un silló prop del bufet

La Mercè sense mirà

I després s'esgarriava

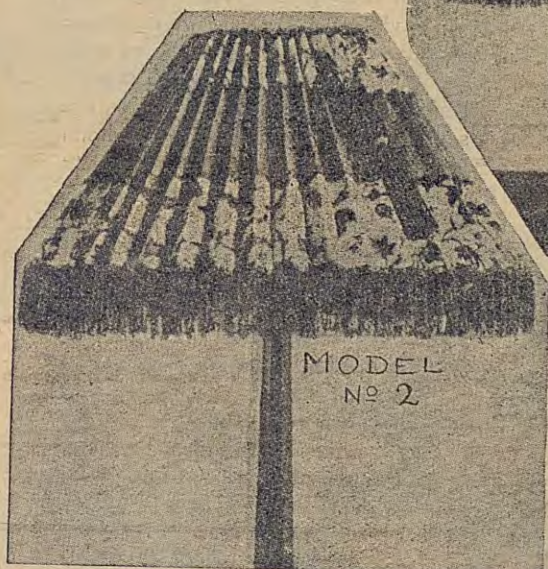
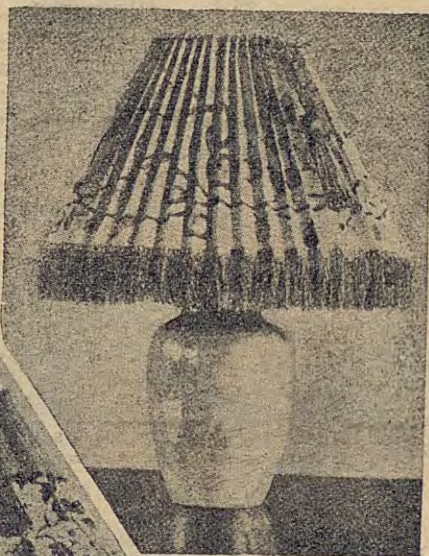
PER A LES NENES

PANTALLES DE ROBA

Em penso que us agradaran força aquestes pantalles. Són molt senzilles de fer; el seu plegat les fa escaients i es poden rentar i planxar amb facilitat.

S'acostumen a fer de cretona o popelin de dibuixos llisos amb un serrell a baix o combinades amb alguna safena del color del serrell com en el model n.º 2.

Quan ja sigui tot cosit s'emmidonen un xic i es planxen marcant els plecs.

Per uns traus que ja hurem fet abans a la part superior, s'hi passen uns cordons que serveixen per estrènyer i col·locar la pantalla sobre l'armassó de fil-ferro que sosté la bombeta.

TALLARETA

D	I	J	O	U	S
I		U	S		O
N	I	L		E	L
E		I	L	L	A
R		O		A	
S	A	L	A		

Solucions al número passat

Jeroglífic comprimit: *Hi ha més dies que llangonisses.*

Endevinalla: *Tallada, Barba i Bota.*

Mots creuats:

D'OMBRES XINESQUES

N.º 253 — Montserrat Valle

N.º 254 — Ramon Datzina

N.º 255 — Domènech Murla

N.º 255 — Joan Canadell

EN PERET

(Continuació)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

El pare Gegantàs era vidu i el desconsol que prengué per la pèrdua de la seva esposa volguda féu que es tanqués al seu Castell i ningú ja no el veié més. Hom deia que sols eixia per Tots-Sants, a portar un pomell de flors a la morta. Per Corpus no anava pas a cap processó: sense la companya estimada on aniria?... demés, no sentia delit de ballar tot sol, i l'encís de ta ginesta i dels paperets i serpentines ja no l'atreien pas!... I En Peret, que escoltava atent els planys del Gegant malaurat, pensava: Si aquest home experimenta aquest sentiment com pot ésser maligne?

En Peret no s'equivocava pas, puix els tres vianans foren atesos pel Gegantàs i el seu Drac i en acabar el berenar que els fou servit, el Gegant parla així:

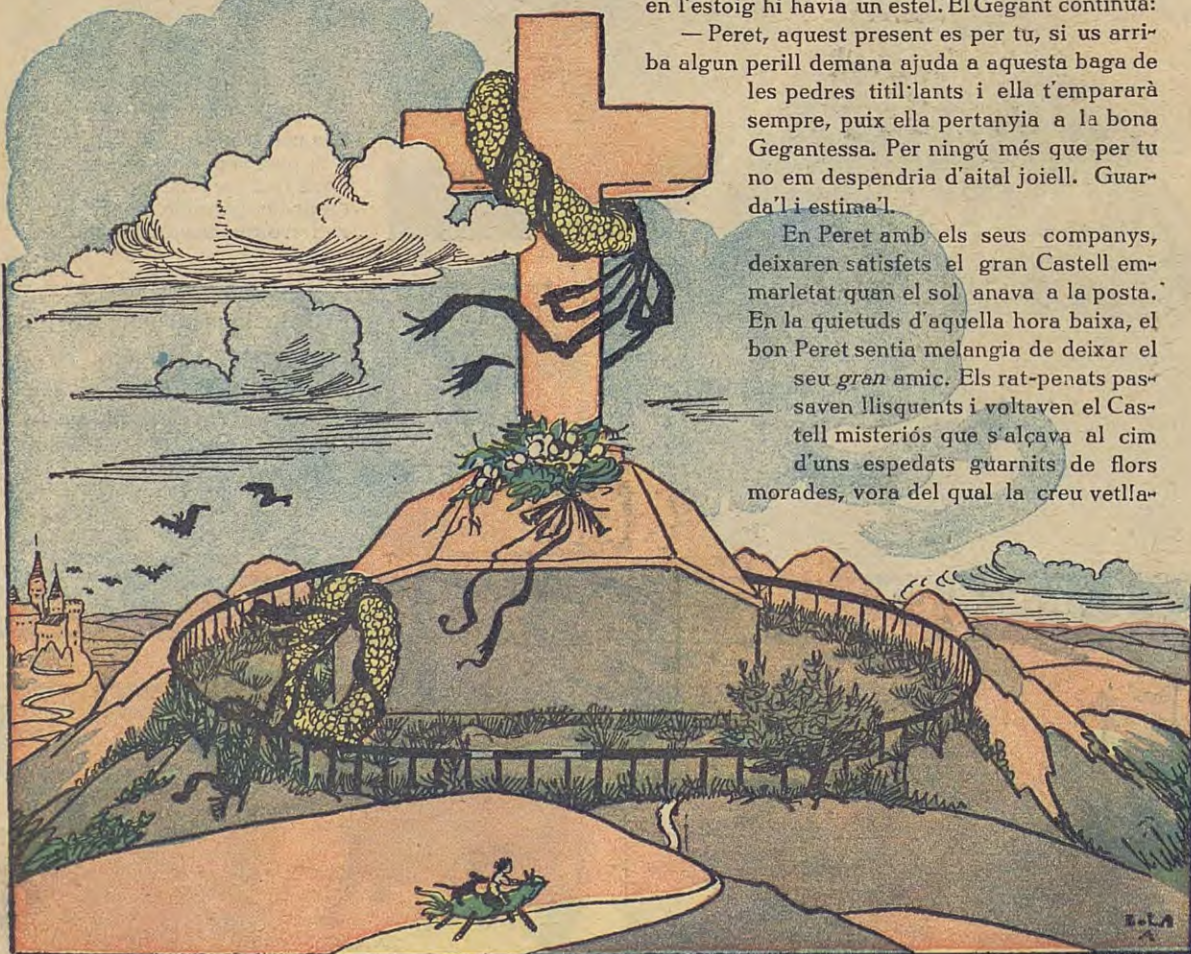
— No cregueu que jo sigui furiós com hom suposa i com asseguren gairebé tots els contadors d'històries de meravelles. Com les abelletes del Rusc, que veniu de visitar abans d'entrar a casa meua, elles us han ofert hospitalitat perquè teniu un cor magnífic i no heu vingut per atacar-nos. Veritat que jo he estat terrible mantes vegades i ho han estat també les Abelles; però la nostra ira l'hem llençada per defensar-nos d'algun esperit de maldat que ha vingut a molestar-nos. Llavors fins he fet explotar deu mil coets per la boca del meu Drac!.. Si hom imités el bon Peret i hom en tingués les seves belles maneres de portar-se, el seu bon cor i la seva bona educació, no crec que hi haguessin tants éssers malignes sobre la terra, amorosits que en serien per l'estima i el bon tracte.

En Peret besà la mà del Gegant i aquest continuà: Jo estimo la distinció vostra d'entrar a saludar-me i també us ho estima el meu Drac.

El bon Gegant presentà un curiós estoig de vori amb incrustacions de pedees precioses; féu donar un tomb a la claueta d'argent i l'estoig s'obrí, d'on n'eixiren uns raigs tan titil·lants que En Peret cregué que en l'estoig hi havia un estel. El Gegant continuà:

— Peret, aquest present es per tu, si us arriba algun perill demana ajuda a aquesta boga de les pedres titil·lants i ella t'empararà sempre, puix ella pertanyia a la bona Gegantessa. Per ningú més que per tu no em despendria d'aital joell. Guarda'l i estima'l.

En Peret amb els seus companys, deixaren satisfets el gran Castell emmarletat quan el sol anava a la posta. En la quietuds d'aquella hora baixa, el bon Peret sentia melangia de deixar el seu gran amic. Els rat-penats passaven llisquents i voltaven el Castell misteriós que s'alçava al cim d'uns espedats guarnits de flors morades, vora del qual la creu vetlla-

dora del son etern de la dona Gegantessa era besada pels núvols.

(Continuarà)